

Eugénie Brands

EEN WITTE RAAF

Uitgeverij Aspekt

1

Ze hebben m'n Fordje Ka weer aan de praat gekregen. Hij is zo volgestouwd dat ik nauwelijks over de bagage heen kan kijken. De TomTom is ingesteld en nu is alles geregeld. Ik loop nog een laatste rondje om het huis. Dat was al lange tijd de traditie als ik wegging, om te kijken of alle luiken wel gesloten waren en of ik niets vergeten had. Soms kwam ik dan na vier maanden pas weer terug. De zorg voor mijn huis, de vissen in de vijver, de druiven, het is allemaal voorbij ... Ik rij het pad af naar beneden, kom langs de drie hoge cipressen die ik vier jaar geleden geplant heb. 'Welkom' betekent dat in Frankrijk. Ik rij door de poort naar buiten, en het hek sluit zich automatisch achter me. Hoe symbolisch! Ik kom op de smalle weg die ik al honderden keren gere-

den heb. Ik ken elke bocht, elk huis uit m'n hoofd. Er is wel iets veranderd in die tijd, maar toch ... Het zal altijd wel dat slapende pad blijven tussen hoofdweg en snelweg. De stem van de TomTom geeft me een zeker gevoel; ik ken de weg op m'n duimpje, maar toch. Het geeft rust, of er iemand is die je begeleidt. Niet nadenken, niet sentimenteel worden, gewoon gassen! De navigator geeft aan dat ik nog dertien uur te rijden heb. In goede tijden deed ik dat in een dag. Soms alleen, maar meestal met vrienden; het maakte niet uit, ik kwam er! Om zes uur 's ochtends vertrokken we dan uit Amsterdam, thermoskan sterke koffie mee, en dan om zeven uur 's avonds de eerste bestelling: een glaasje witte wijn op mijn terras in Zuid-Frankrijk. Die power heb ik niet meer. Ik rij richting de snelweg en voel me niet geweldig. Hoofdpijn en een licht gevoel van misselijkheid breken me op. Ik zal onderweg wel stoppen, zoals altijd in Nuits-Saint-Georges, de plaats van mijn oude hotelletje waar je zo heerlijk kunt eten met fantastische wijn. Dan duik je daarna

zo je bed in om 's ochtends er weer monter tegenaan te gaan. Alleen is het nu anders. Ik kom hier nooit meer terug, echt nooit meer ... Ik ga mijn leven volledig veranderen. Maar eerst slapen, veel slapen ...

De party die Cees gisteren voor me geregeld had, was aandoenlijk. In mijn oude dorpscafé met een paar vrienden die altijd in het dorp de winter overleefden. 'Je ziet er ondanks alles toch nog goed uit', riepen ze. Nou dat geeft echt moed! Nee, ik moet niet cynisch worden, dat helpt al helemaal niet. Het was lief bedoeld en het was fijn om ze weer terug te zien na zo'n lange periode. Alleen wat de drank betreft had ik me wat beter moeten inhouden. Ik heb al anderhalf jaar niets meer gedronken en dan vallen die glazen wijn als azijn in je maag, om er later kolkend en gistend weer uit te komen. Vreselijk! Ik kon het toilet nog net bereiken. De medelijdende blikken waren nog het ergst. 'Ga maar gauw naar huis', zei Cees bezorgd. 'Zal ik met je meegaan?' Ik reed alleen terug. Controle van de politie

hoefde je niet te verwachten want er was geen kip op de weg om deze tijd. Morgen moest ik weer vroeg op. Ik moet alles nog inladen, bedacht ik me plotseling.

De volgende dag ging de wekker erg vroeg af. Wat had ik een spijt van die avond en wat een kater! Ik had alles al klaar gezet, maar zou het er wel allemaal ingaan? Mijn dierbaarste spullen moesten mee - de rest bleef in het huis. Ik had er thuis in Amsterdam toch geen ruimte voor. Ze mochten het wat mij betreft allemaal weggeven. Ik klapte de stoelen achter mijn rugleuning naar beneden en begon de dozen, koffers, tassen en ingelijste tekeningen in te laden. Er kwam geen eind aan. Toen alles was opgestapeld in de achterbak prees ik weer mijn Fordje Ka. Ongelooflijk wat er allemaal inging.

Naast me heb ik mijn weekendtas gezet, voor onderweg in het hotel. Nuits-Saint-Georges, dat moet ik tenminste kunnen bereiken. Als afscheidscadeau hebben ze me een mooie witte iPhone gegeven. Een

veel te duur cadeau vind ik. Cees zal er wel het meest aan betaald hebben. 'Als je pech krijgt onderweg, kun je tenminste de wegenwacht bellen', riep hij optimistisch. Maar ineens kreeg ik vannacht een goed idee. Ik ga onderweg mijn verhaal vertellen. Er is zo krankzinnig veel gebeurd het laatste anderhalf jaar. Als ik straks thuis ben, geef ik al mijn vrienden een kopie van de tekst. Dan hoef ik niet steeds weer alles uit te leggen. Het is ook een vorm van therapie. Ik hoop dat het lukt om mijn hele verhaal op te nemen. Nou ja, voorlopig tijd genoeg want ik heb nog dertien uur te gaan.

Het begon allemaal met een telefoontje in Amsterdam. 'We hebben een huis gehuurd in Zuid-Frankrijk, een prachtige oude 'Mas'. Kom je ook? Er is plaats genoeg en het is hier heerlijk met een zwembad, en veel zon. En je kan ons helpen met het opstarten van een Franse kookcursus.' Nou, het stel dat me uitnodigde was zoiets wel toevertrouwd. Ik kende John via de televisie - ik heb vroeger veel met hem gewerkt

- en z'n vriendin Maya is een schatje. Ze is nogal warrig, maar als actrice zeer talentvol. Helaas zijn haar kookkunsten niet om over naar huis te schrijven, dus een Franse kookcursus leek me nogal hoog gegrepen. Maar goed, we zullen zien.